

דף ח.

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ו

חטאת בהמה ואשם וזבחי שלמי צבור מועלים בכלן
 משהקדשו עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין
 באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן. ואין מועלין בפשר.
 וכן חטאת העוף מועלין בה משהקדשו עד שיזה דמה.
 הזה דמה אין בה מעילה. אבל אסור להנות במראתה
 ונוצתה. והנהנה בהן אחר הזה לא מעל:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ב ה"ז

השוחט בהמה חיה ועוף הכשר כל הפשר בדם שיצא
 בשחיטה. לפיכך אם לא יצא מהן דם בשחיטה הרי כל
 בשרן צריך הכשר ככל האכלין שלא הכשרו:

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"י ה"ג

טבול יום פוסל אכלי תרומה לומשקה תרומה ואכלי
 הקדש ומשקה הקדש פוסל הכל. כיצד. טבול יום שנגע

י. כסף משנה חטאת בהמה ואשם וכו' עד הוזה דמה אין בה מעילה. משנה פ"ב דמעילה
 (דף ט'). ומ"ש אבל אסור ליהנות במוראתה ונוצתה וכו'. בסוף תמורה (דף ל"ד) עולת
 העוף שנתמצה דמה מוראתה ונוצה שלה יצאו מידי מעילה ואסיקנא דמ"מ אסורים בהנאה
 משום דנקברים הם כדאמרינן בפ"ק דיומא נבלעים במקומן וכל הנקברים אפרן אסור:

כ. כסף משנה השוחט בהמה חיה ועוף וכו'. משנה פ"ב דחולין שם וכת"ק:

ל. כסף משנה טבול יום פוסל וכו'. בריש פרק ב' דמעילה (דף ח') אהא דתנן נמלקה
 הוכשרה להפסל בטבול יום להפסל אין אבל לטמויי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא

בְּאֶכְלִין שֶׁל תְּרוּמָה עֲשָׂאן שְׁלִישֵׁי לְטִמְאָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא
 שְׁנִי וְכֵן אִם נִגַע בְּמִשְׁקִין שֶׁל תְּרוּמָה טִמְאִין וְהָרִי הֵן
 שְׁלִישֵׁי לְטִמְאָה. נִגַע טְבוּל יוֹם בְּמִשְׁקִין שֶׁל קֹדֶשׁ טִמְאָן
 וְהָרִי הֵן רְבִיעֵי לְטִמְאָה וְכֵן אִם נִגַע בְּאֶכְלֵי הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂאן
 רְבִיעֵי. אֲבָל אִם נִגַע בְּאֶכְלִין חֲלִין וּמִשְׁקָה חֲלִין הָרִי הֵן
 טְהוּרִין. וְדִין מְחֹסֵר כְּפוּרִים וְטְבוּל יוֹם בְּנִגְיַעַת הַקֹּדֶשׁ
 אֶחָד הוּא. הָרִי נִתְבָּאֵר לָךְ מִכָּל אֱלוֹהֵי הַדְּבָרִים שֶׁאֵין שֵׁם
 מִשְׁקִין שְׁנִיּוֹת לְעוֹלָם אֶלָּא הַמִּשְׁקִין תְּחִלָּה לְעוֹלָם חוּץ
 מִמִּשְׁקִין שֶׁנִּגַע בָּהֶן טְבוּל יוֹם שֶׁהֵן שְׁלִישֵׁי אִם הָיוּ
 תְּרוּמָה אוֹ רְבִיעֵי אִם הָיוּ קֹדֶשׁ:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"א הל"ז

וְדָם שֶׁשָּׁקְעָה עָלָיו חֲמָה מְּוֹלָא נִזְרַק נִפְסַל הַזֶּבַח. וְאִם
 זָרְקוּ לֹא הִרְצָה:

טבול יום אבא שאול אומר תחילה לקדש רבי מאיר אומר מטמא את הקדש ופוסל את
 התרומה וחכ"א כשם שהוא פוסל משקה תרומה ואוכלי תרומה כך הוא פוסל משקה קדש
 ואוכלי קדש ומפרש טעמא דחכמים משום דכיון דטבל קלשא טומאה פסול משוי טמא לא
 משוי כלומר ואינו כשאר שני שמטמא ג' בקדש ודבר ידוע שכשאוומר פסול עניינו שלא
 יטמא זולתו וכמבואר בדברי רבינו ברפי"א ובפי"א דפרה תנן דטעון ביאת מים מן התורה
 לאחר ביאתו פוסל בקדש ובתרומה אליבא דחכמים ומותר בחולין ובפי"ח דפרה תנן כל
 הפוסל את התרומה מטמא משקים להיות תחילה לטמא אחד ולפסול אחד חוץ מטבול
 יום:

מ. כסף משנה ודם ששקעה עליו חמה וכו'. מימרא בס"פ איזהו מקומן (דף ג"ו):

עין משפט ד

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ו

חטאת בהמה ואשם וזבחי שלמי צבור מועלים בכלן
 משהקדישו עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין
 באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן. ואין מועלין בכפור.
 וכן חטאת העוף מועלין בה משהקדישו עד שיזה דמה.
 הזיה דמה אין בה מעילה. אבל אסור להנות במראתה
 ונוצתה. והנהנה בהן אחר הזיה לא מעל:

דף ח:

עין משפט א

הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"י ה"ג

טבול יום פוסל אכלי תרומה ומשקה תרומה ואכלי
 הקדש ומשקה הקדש פוסל הכל. פיצד. טבול יום
 שנגע באכלין של תרומה עשאן שלישי לטמאה מפני

ג. כסף משנה חטאת בהמה ואשם וכו' עד הוזה דמה אין בה מעילה. משנה פ"ב דמעילה
 (דף ט'). ומ"ש אבל אסור ליהנות במוראתה ונוצתה וכו'. בסוף תמורה (דף ל"ד) עולת
 העוף שנתמצה דמה מוראתה ונוצה שלה יצאו מידי מעילה ואסיקנא דמ"מ אסורים בהנאה
 משום דנקברים הם כדאמרינן בפ"ק דיומא נבלעים במקומן וכל הנקברים אפרן אסור:

ס. כסף משנה טבול יום פוסל וכו'. בריש פרק ב' דמעילה (דף ח') אהא דתנן נמלקה
 הוכשרה להפסל בטבול יום להפסל אין אבל לטמויי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא
 טבול יום אבא שאול אומר תחילה לקדש רבי מאיר אומר מטמא את הקדש ופוסל את
 התרומה וחכ"א כשם שהוא פוסל משקה תרומה ואוכלי תרומה כך הוא פוסל משקה קדש
 ואוכלי קדש ומפרש טעמא דחכמים משום דכיון דטבל קלשא טומאה פסול משוי טמא לא
 משוי כלומר ואינו כשאר שני שמטמא ג' בקדש ודבר ידוע שכשאומר פסול עניינו שלא
 יטמא זולתו וכמבואר בדברי רבינו ברפי"א ובפי"א דפרה תנן דטעון ביאת מים מן התורה
 לאחר ביאתו פוסל בקדש ובתרומה אליבא דחכמים ומותר בחולין ובפ"ח דפרה תנן כל
 הפוסל את התרומה מטמא משקים להיות תחילה לטמא אחד ולפסול אחד חוץ מטבול
 יום:

שְׁהוּא שְׁנֵי וְכֵן אִם נִגַע בְּמִשְׁקִין שֶׁל תְּרוּמָה טְמֵאִין וְהָרִי הֵן שְׁלִישֵׁי לְטִמְאָה. נִגַע טְבוּל יוֹם בְּמִשְׁקִין שֶׁל קֹדֶשׁ טְמֵאֵן וְהָרִי הֵן רְבִיעֵי לְטִמְאָה וְכֵן אִם נִגַע בְּאֶכְלֵי הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂאֵן רְבִיעֵי. אָבֵל אִם נִגַע בְּאֶכְלִין חֲלִין וּמִשְׁקָה חֲלִין הָרִי הֵן טְהוֹרִין. וְדִין מְחֹסֵר כְּפוּרִים וְטְבוּל יוֹם בְּנִגְיַעַת הַקֹּדֶשׁ אֶחָד הוּא. הָרִי נִתְבָּאֵר לָךְ מִכָּל אֱלוֹ הַדְּבָרִים שְׂאִין שֵׁם מִשְׁקִין שְׁנִיּוֹת לְעוֹלָם אֶלָּא הַמִּשְׁקִין תְּחִלָּה לְעוֹלָם חוּץ מִמִּשְׁקִין שְׁנִיּוֹת בְּהֵן טְבוּל יוֹם שְׁהֵן שְׁלִישֵׁי אִם הָיוּ תְּרוּמָה אוֹ רְבִיעֵי אִם הָיוּ קֹדֶשׁ:

עין משפט ב הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"ב

בְּשֶׁר קְדָשִׁים קָלִים שְׂיֻצָא חוּץ לְעִזְרָה קָדָם זְרִיקַת דָּמִים ^ע. אֵף עַל פִּי שְׁנִזְרַק הַדָּם וְהַבְּשֶׁר בַּחוּץ הַזֵּבַח כְּשֶׁר

^ע. כסף משנה בשר קדשים קלים וכו'. בזבחים פרק כל התדיר (דף צ') פלוגתא דרבי יוחנן ור"ל ופסק כר' יוחנן וכן היא ג"כ פלוגתא דר' אליעזר ור"ע ופסק כר"ע. ומ"ש והזריקה מועלת ליוצא לשרפו אבל לא לאכלו. בספ"ק דמעילה (דף ז'): כי אמר ר' עקיבא זריקה מועלת ליוצא לשריפה אבל לאכילה הוא דלא מרצה. ופירש"י דלהכי מהניא ליה זריקה שאינו נשרף לאלתר כפסולים אלא עד שתעובר צורתו: כתב הראב"ד א"א לא ידעתי מהו זה וכו'. כלומר דהשתא מהדר רבינו למ"ש לעיל או שיצא חוץ לעזרה לא יזרוק הדם ואם זרק הורצה וקאמר דלא הורצה אלא להעלותו על גבי המזבח אבל לא לאכלו וה"ה לבשר קדשים קלים שיצא חוץ לחומת ירושלים שאם זרק הדם הורצה לשרפו אבל לא לאכלו, וכתב שדבריו מבולבלים שהכניס דין בשר קדשים קלים שיצא חוץ לעזרה בין הדבקים וכך ה"ל לכתוב ואם זרק הורצה וה"ה לבשר קדשים קלים שיצא חוץ לחומת ירושלים ואח"כ ה"ל לכתוב דין בשר קדשי קדשים שיצא חוץ לחומת העזרה. ואני אומר שטעמו של רבינו שבתחלה כתב דין בשר קדשי קדשים שיצא חוץ לעזרה (ואח"כ כתב דין בשר קדשים קלים שיצא חוץ לעזרה) ואח"כ כתב דין בשר שיצא חוץ למחיצתו קודם זריקה דהיינו בשר קדשי קדשים חוץ לעזרה ובשר קדשים קלים חוץ לחומת ירושלים שהזריקה מועלת בהם לשרפו אבל לא לאכלו:

מִפְּנֵי שְׁסוּף הַבָּשָׂר לָצֵאתָ. וְהִזְרִיקָה מוֹעֵלֶת לְיוֹצֵא
לְשָׂרְפוֹ אֲבָל לֹא לְאָכְלוֹ:

עין משפט ג' הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז ה"ז

וּמִצוֹי דָם חֲטָאת הָעוֹף מְעַכֵּב פ'. וְאֵין לְמִזְבַּח בָּהּ אֶלָּא
דָּמָה וְהִשָּׂאָר נֶאֱכָל לְזִכְרֵי כְּהֻנָּה כְּבָשָׂר חֲטָאת הַבְּהֵמָה:

פ'. כסף משנה ומ"ש ומיצוי חטאת העוף מעכב. משנה שם [בזבחים] מיצה דם הגוף פסולה
ובפרק ב' דמעילה (דף ח' ט') איפליגו אמוראי במילתא ולמ"ד אינו מעכב אותבוהו
כמה אמוראי ושנינהו שנויי דחיקי ולא סמכינן עלייהו. ומ"ש ואין למזבח בה אלא דמה וכו'.
משנה בפ' קדשי הקדשים (דף ס"ד):